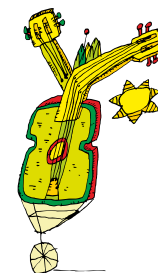
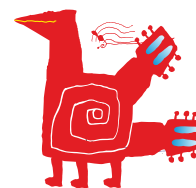

Newportu byl a na podzim si ji vzal. Zítra si řekneme, co jsme se Saturninem a dědečkem zjistili dál. * A teď už k dění v zámeckém FREEBODY PARKU. Když nám tu naposledy zpívala BÁRA HRZÁNOVÁ (ČB) a hrála skupina CONDURANGO, psal se ročník 2014. Tehdy se soubor jasně hlásil k odkazu Zuzany Navarové. Po letech provedla Bára pokus o osamostatnění a my si teď s elektronickou tužkou ukážeme, jak to dopadlo. V písni Do Budějce jasně poznáváme svébytné regionální pojmy jako „MALŠE“ nebo „BUDEJOVICE“, které jsou na hony vzdálené Zuzaniným „ORLICÍM“ nebo „HRADCŮM“. Jenže následný verš „JAK MĚSÍC NAD HRADCEM“ nás vrací tam, kde už jsme neměli být. Dobře, dá se to vysvětlit tak, že Bára nemyslela Hradec KRÁLOVÉ, ale JINDŘICHŮV, který je taky jihočeský. Ale co s řádkem VÍTR HORKEJ JAKO AFRIKA? To už není ani Navarová, to je Merta pro Zuzanu Michnovou. Což, pozor, je horká stopa: „KDYŽ JSEM MÍVALA DO TŘICETI DALEKO“ (to už jsme v písni Stará) a vzápětí „KDYŽ JSEM TANČILA S DŘEVÁKAMA NA NOHOU“ (píseň Druhá máma, což je jiný název pro Starou). Ono to bylo tak, že Zuzana Michnová nejprve zpívala, že má OD DVACETI daleko, pak DO TŘICETI daleko a nakonec a tak už to zůstane OD TŘICETI. A s dřevákama na nohou by tančila v písni DOPISY za podmínky, že by měla jedinou fotku toho, komu píše, z čehož vyplývá, že tu fotku (nebo možná i víc) nemá Michnová, ale Bára Hrzánová (nebo možná i víc). Takže žádné osamostatnění, ukazuje elektronická tužka, naopak ještě větší příklon k triu Oskar Petr, Petr Kalandra & Zuzana Michnová. Což je známka punku, vlastně chci říct dobrého vkusu. Zbývá už jen taková místopisná maličkost: Proč chtěla Bára Hrzánová do Budějce, víme, ale proč Zuzana Navarová zpívá VEZTE MĚ TRAMVAJE DO VOKOVIC, když byla z Hradce? Odpověď je taky v písni Stará 2. máma (neplést prosím se Starou 2. trávou Roberta Křesťana): protože ve Vokovicích bydlel Petr Kalandra. * Pokud jde o film Markétý Irglové FORWARD JOURNEY promítaný v bílém stanu, ze všeho nejvíc mě bavilo zestárnutí Glena Hansarda. Vypadá teď jako nějaká postava z románů Julese Verna. Kapitán Grant? Kapitán Nemo? Patnáctiletý kapitán ne, toho škrtám, ale Cyrus Smith nebo harpunář Ned Land by taky mohli být, jen si nesmí nasadit brejle na čtení, to už je úplně někde jinde. Ale už to mám: Jules Verne sám, případně ještě Hrabě Monte Christo, ale to nenapsal Verne, TO JE TEN DRUHEJ CHLÁPEK, jak vysvětlil při svém minulém pražském koncertu Springsteen fanouškovi, který si přál, aby zahrál BLOVIN IN THE WIND. * Zbývá TIM ERIKSEN, který na Folkovkách absolvoval ročníky 2008, 2009, 2011 a 2013 (tehdy s Elizou Carthy) WITH SPECIAL GUESTS OMAR SOSA & GUSTAVO OVALLES (USA, Kuba, Venezuela). Tim začal sám podle stejnéhoustru jako vždycky: jednu píseň a capella (JEDNU PÍSEŇ DENNĚ A DEPESÍ JE MĚNĚ zpívá kreslíř Jiří Slíva), druhou s houslemi, třetí s kytarou a nakonec s banjem. Když pak pozval Omara a Gustava projel to kolečko s jejich větší než malou pomocí ještě jednou. Jako když si Dylan v Newportu vzal na podium elektrickou kapelu. Nebo jako když kreslíř Jiří Slíva pokračuje, že I PLÁCIDO DOMINGO PŘI PRÁCI SI ZPÍVÁ. * Co dodat, přátelé? Jak jsme se tak motali kolem Roháčských ples a stoupali na SIVÝ VRCH a pak zase scházeli do údolí, občerstvovali jsme se borůvkami, takže jsme si připadali jako na Borůvkovém vrchu, o kterém ovšem nezpívá šéf dělnického folku, ale SATCHMO, o němž tu byla řeč v sobotu. To je jen taková malá nápověda k soutěžní otázce z loňského ročníku.

Milan Zeibert

Pondělí 28. 7.

Naplno

v 17:30 hod.

Dis Is Markéta
(Slovensko)

Cerys Hafana
(Velká Británie)

Mandé Sila
(Mali, Senegal, Pobřeží
Slonoviny)

Noční koncert
ve Staré tkalcovně

**David Dorůžka, Robert
Fischmann, Martin Novák:
Gilgul**

Open scéna

Odpolední čas můžete prožít s interprety na Open scéně, a to buď v kapli sv. Anny ve Špitálku, nebo u barokního mostu. Pojďte objevovat a žasnout nad hudbou, kterou možná neznáte, ale kterou si třeba zamilujete!

Úterý 29. 7.

14 h. Slávek Klecandr

Legendární postava českého undergroundu. Autor a frontman skupiny Oboroh. Neúnavný zhudebňovatel biblických žalmů. Virtuóz na klasickou kytaru a pedagog. A mystik v pravém slova smyslu. To je východočeský Slávek Klecandr.

Třiasedmdesátiletý písničkář rozkročený mezi folkově zadumané písničky a řízný rock. S nádechem svobody po roce 1990 vydává jeho skupina ve spolupráci s Vladimírem Mertou a později Svatoplukem Karáskem alba Žalmů, ale později kapela hraje i Slávkovy písničky. Zcela jiným žánrem jsou potom Slávkovy sólové projekty. Ten poslední - Studny samoty - vznikl zhudebňením hlubokých textů básničky Jiřiny Zemanové.

Úterý 29. 7.

Čistota a pokora
v 17:30 hod.

Jiří Pavlica & Hradišť'an

Muireann Bradley (Irsko)

Sam Lee (Velká Británie)

Divadlo pro děti ve Vlašském dvoře
Divadlo Puk: O pejskovi a kočičce

Divadelní šapitó v zámeckém parku:
Prune

Noční koncert v kostele sv. Jana Křtitele:

Tim Eriksen: Sacred Harp (USA)

Stará tkalcovna

09:30-14:30 Grafická dílna - suchá jehla (s Edou Cupákem a Matyášem Budínem)

10:00-11:00 Tančírna - tango workshop

11:00-12:30 Hledá se superhrdina z Náměště nad Oslavou - komixový workshop s Doktorem Rackem

13:30-14:30 Tančírna - milonga

14:30-15:30 Žena básníka (film o paní Zahradníčkové)

15:30-16:30 Komentovaná prohlídka výstavy Tomáše Rossího

názoru pak činí lepším. Naše skromné úsilí, necht' se rozprostírá jako sukat šalom, baldachýn míru nad našimi hlavami a necht' tento koloběh pokračuje Le'olam va'ed, na věky věků."

Aplikace

Jako průvodce můžete letos pro androidy použít aplikaci Folkové prázdniny, kde najdete všechny aktuální informace, kde se co děje. Lze ji stáhnout pomocí tohoto QR kódu.

Zmínka zahraničního hosta Folkovek a vegetariána:

"It's not a problem being a vegetarian in Czechia, it's just that some Czech vegetable comes from animals."

„Být vegetariánem v Česku není problém, jen některá česká zelenina pochází ze zvířat.“

After Midnight 2025 – 3

Ze všeho nejdřív se podíváme na první výsledky práce Kanceláře pro uvádění filmových příběhů na pravou míru. Takže pokud jde o společné vystoupení Boba Dylana a Jean Baez na Folkovém festivalu v NEWPORTU v r. 1965, jak je velmi přesvědčivě zachytil zábavný americký film A Complete Unknown, tak se uskutečnilo přesně o rok dřív. V r. 1965 vystupovala Joan Baez v Newportu sama a s Dylanem se vůbec nebavila. Tím pádem na ni nemohla žárlit Dylanova přítelkyně Suze Rotolo (ve filmu se jmenuje Sylvie Russo), kterou si podle scénáře do dějiště festivalu přivezl na motorce. To se ovšem taky nestalo, protože Dylan v té době už nechodil s ní, ale se Sárrou Lownds. S tou také ve skutečnosti v

Čtení na pokračování...

Jak nám šéf dělnického folku na Syslově hrál
3.

To už se úplně zatahlo, nad pódiem přestala přelétávat letadla, vlnilo se na Lonesome Day a My Love Will Not Let You Down a kamarád Steven Van Zandt, kterému na osadě říkají Malý Steve, udělal malé kouzlo a vyměnil si perleťovou kytaru za modrožlutou, což mi přišlo podobné gesto, jako když na fotkách obalu desky The River z r. 1980 měl prý někdo z osadní kapely připichnutý odznáček polské Solidarity. Prohlížel jsem si ty fotky mockrát, ale byly moc malé na to, abych rozpoznal, který kamarád to byl.

Každopádně na nich celá parta z ranče E vypadala jako naprostí pobudové. Když si teď stoupli Steve s šátkem na hlavě, Niels Löfgren s tvrďákem na hlavě a šéf s náušnicemi v uších vedle sebe a společně řezali do kytar, vypadali jako ještě větší pobudové.

Pokračování zítra (slíbil Milan Zeibert)

Občerstvení...

Stáli návštěvníci si jistě všimli, že letos z důvodu rekonstrukce věže nefunguje restaurace Na valech. Ta přestěhovala svoji nabídku do zámecké jízdárny, kde můžete i venku posedět...

A opět ráno

Míra s Mišou pilně přelétávají z místa na místo a vedou tak k uvažování nad věčností vůbec

Vkrádá se i Bezručovo Kdo na moje místo i melodie I kdybychom padli všichni

Sedím v kuchyňce a kvapem se blíží první Raniček

Michal K.

Dnešní noční koncert...

David Dorůžka / Robert Fischmann / Martin Novák: Gilgul
Jazzový kytarista David Dorůžka se spoluhráči na albu Gilgul prochází tradicemi židovské hudby z Evropy a Blízkého východu. Neokázalé spojení jazzu, židovské hudby a myšlenky na stěhování duší.

Mezinárodně proslulý jazzový kytarista David Dorůžka se na scéně židovské hudby pohybuje pravidelně a částečně na ni zacílilo jeho předchozí album Autumn Tales. A pokud jde o jazz, u Davida rozhodně nepochodíte s jeho klasickou podobou, vždy ji sice považoval za důležitou, nicméně pro jeho tvorbu nikoliv zcela určující platformu. A když teď na Gilgul se spoluhráči prochází tradicemi židovské hudby z Evropy a Blízkého východu, na jazzmana byste ho asi netipovali, a když na to přijde, je to vlastně úplně jedno, protože vás ta hudba okamžitě pohltí. S flétnistou a zpěvákem Robertem Fischmannem a bubeníkem Martinem Novákem jedinečným způsobem dokládají nadčasovost a dějinnou prostupnost židovské hudby, ať už pochází odkudkoliv a je určena pro synagogy nebo každodenní život. Přestože je těsně provázána s židovskou vírou, liturgií a filosofií, nic nebrání tomu, aby ji po svém převzali i ti největší modernisté, aniž by se dočkali pokárání za její znehodnocení. Tím nepřestává židovská hudba fascinovat.

„Velká většina příslušníků židovské minority, kteří přežili druhou světovou válku nebo vyrůstali za komunismu, o svém židovství vůbec nemluvila nebo se na ně snažila zapomenout. Možná tedy naše generace, která se ještě narodila za komunismu, ale větší část života už strávila ve svobodné společnosti, je vlastně první, která se k tomuto tématu začíná více vracet, přemýšlet o tom a být aktivní. Je tedy celkem přirozená věc, že vycházíme z židovské hudby, ale zároveň ji interpretujeme po svém a s mnoha vlivy, které nutně nesouvisí jen s židovskou kulturou,“ řekl David Dorůžka v rozhovoru pro Český rozhlas Vltava k albu nabízející vedle úprav tradičních melodií také zpívané a instrumentální autorské skladby od něho a Roberta Fischmanna.

Ten k neobvyklému názvu alba dodává: „Podstatným jménem gilgul většinou v hebrejštině rozumíme gilgul nešamot neboli stěhování duší. Tato myšlenka, v židovství mírně kontroverzní, pochází z kabaly. Podle tradice duše putují z těla do těla a plní tak svou roli v rámci tikkun olam tedy nápravy světa. Jedním z běžných významů slova gilgul je tedy „cyklus“. V rámci prastarého náboženství zvaného jazz mají duše písní plnou svobodu stěhovat se z jednoho těla do druhého a střídát nástroje, tóniny, rytmická metra i žánry dle libosti a svět to dle našeho

Na dnešní scéně...

Dis Is Markéta (Slovensko)
Moderní definice slovenské lidové hudby
Skupina Dis Is Markéta a její netradiční tradice

Nelze zapomenout, jak po loňském vystoupení leckoho napadlo si ji vzít domů, zamknout na pět západů a s nikým se o ni nedělit. Tak velké chvály se kapele od posluchačů dostalo, a co jen od nich, také od přítomných muzikantských kapacit. Jenomže věci se nedějí samy, to si jen myslíme a pětice mladých Slováků musela nominací na Radio_Head Award za album Hrajžemi a dnes už i mezinárodnímu úspěchu nejprve jít naproti. Tím nejjednodušším způsobem: chutí zdaleka originálnější definovat vklady lidové hudby a nevystačit si s tím, co dělají ostatní. Zatímco generace před nimi sázela na folkrock, oni v autorských skladbách s tradičními vlivy ohlasově experimentují, i když to asi není to nejlepší slovo, protože s ním leckomu může naskočit cosi složitého, zatímco my slyšíme svižné, často až artpopově rozmáchlé kompozice s klavírem a elektronikou, s violoncellem pak postupy z klasiky a nemůže být pochyb, že mají rádi také rock.

„Vždycky mě lákalo posouvat hranice slovenské lidové hudby, jen jsem neměla představu kam. Naplnila se se založením skupiny, ve které se pro nás lidové písně staly základem, který se při zachování jejich autenticity snažíme citlivě dál rozvíjet,“ vysvětlila zpěvačka a autorka textů Martina Kertészová přístup skupiny, sympaticky se vyhýbající obvyklým kliše dusící tradiční základ buď velkým uměním, nebo tuctovostí. Skupina ho naopak čerá neobvyklou melodičností, aranžérskou pestrostí, dramatičností a chytřavou kombinací akustických nástrojů s elektronikou.

Při vystoupení na Open scéně očekáváme, že nás provede napříč svým pestrým repertoárem a předvede nám vystoupení typu Slávek Klecandr 100x jinak.

16 h. Zahranice

Duo z Prahy uspělo v soutěži Zahradní písničkářů 2023. Bílá a černá barva symbolizují klavír: U mikrofonu Tomáš Sýkora a za klavírem virtuózní Adam Konečný. Možná vás napadne, že jsme se vrátili v čase a vidíme Jiřího Šlitru a Jiřího Suchého. Hravost Tomášových textů a jazzový feeling a nápaditost Adamových melodií nám tuto semaforickou dvojici silně připomínají. Oba vystupující na sebe velice dobře slyší a reagují, Adamova melodika dobře zdůrazňuje a podtrhuje Tomášovy texty a hříčky, kterými se to v písničkách jen hemží. Vše vypadá velice lehce a přirozeně, ale pokud si rozebereme harmonii písniček, možná budeme překvapeni. V jediné písničce nalezneme víc akordů, než má průměrná rocková kapela za celovečerní koncert.

Cerys Hafana (Velká Británie)

Nejvýraznější experimentátorka zvukových možností triple harfy

Smutný velšský harfový pop

Angličanka, která v mládí po přestěhování do Walesu udělala tu nejvelšší věc, jakou prý jen mohla: naučila se hrát na triple harfu - hudební symbol Walesu - pod přísnou ochranou tradicionalistů. Čtyřiatvacetiletá Cerys Hafana (čti Kerys Hafana) však na ni hraje moderně a s odvahou nenechat se lapit do jejich zpátečnických sítí. Je považovaná za nejvýraznější experimentátorku zvukových možností triple harfy, a tím, že také nevšedně zpívá, a vedle přebírání tradičního repertoáru komponuje vlastní skladby a používá jemnou elektroniku, i za její budoucnost. S promyšleným cílem: zabít veškerou zvukovou krásu triple harfy. Ta má namísto jedné tří paralelní řady strun, s nimiž hráči dosahují tónů, aniž by oproti klasickým harfám používali pedály. Jedná se prý o d'ábelsky složitý nástroj dovezený v 16. století z Itálie do Londýna, kde si ho z nějakého důvodu v éře baroka oblíbili nejvíc Velšané a následně převezli domů. A zatímco jinde zvukově podivuhodná harfa upadla postupně do zapomnění, ve Walesu ji mají dodnes za svátost.

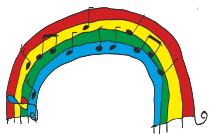
„Mně se zvuk harfy většinou moc nelíbí a stereotypní uvažování, že jde o jemný andělský nástroj, mě dost rozčiluje, takže si hudbu, která se k ní přiklání, moc neužívám. A nutí mě to najít způsob, jak docílit zvuku, se kterým jsem naopak v souladu. Proto o své harfě přemýšlím jako o syntezátoru,“ vysvětlila Cerys Hafana potřebu hrát daleko rytmičtěji a vůbec tak nějak harfu nepovažovat za starý tradiční nástroj.

„Velšskou tradiční hudbu vnímám jako příběh plný změn, výzev, bojů, nových vlivů a myšlenek přinášných lidmi odjinud. Mám za to, že jde o hudbu, která se může a do budoucna určitě bude měnit,“ řekla Cerys Hafana v roce 2022 po vydání druhého alba Edyf (Vlákno), se kterým na sebe stáhla značnou pozornost a objevila se na významných festivalech a loni dosáhla velkého úspěchu na veletrhu Womex. Během koncertů začala brát do rukou také elektrickou kytaru a když byl k dispozici klavír, usedala i za něj. Loňskými epickými The Bitter a Crwydro pak potvrdila, že stojí o to daleko víc vystoupit ze stínu pouhé velšské harfenice. Z národního archivu si vybírala neznámé a tematicky nevšední skladby a přidala k nim anglické a skotské balady. Aby zdůraznila jejich děsivost, přidala další nástroje a do rámu harfy tloukla jako do bubnu. Tisíckrát obehnaným skladbám tak promyšleně dodala

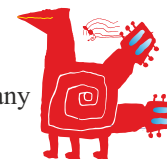
Archiv Městského kulturního střediska v Náměšti

Chcete si osvěžit některá vystoupení z minulých Folkových prázdnin? Městské kulturní středisko digitalizuje svůj archiv a některá z nich dává na svůj YouTube kanál. Najdete tam především audionahrávky, ale i videa, často zpracovaná Televizí NOE. Tak třeba porovnejte, jak zněla Bára Hrzánová letos s nahrávkou z roku 2014? Archiv stále rozšiřujeme a doufáme, že vás bude bavit procházet se těmito dávno zapomenutými poklady. Hledejte zde: <https://www.youtube.com/@mksnamest968>

Hnízdo múz 29. 7.

09:00 Raničkova pohádka z půdy
09:30 - 11:00 Malování a povídání s Henou
09:30 - 13:30 Skleněné vitráže technikou Tiffany
09:30 - 14:30 Grafická dílna - suchá jehla
10:00 - 11:00 Tančírna - Argentinské tango
10:00 - 12:00 Venkovní společenské hry (Mölkky, Kubk,...)
10:00 - 12:00 Bioenergetické cvičení
10:00 - 12:00 Skleněné vinuté perly - šperkařská technika
10:00 - 12:00 SACRED HARP - vokální dílna s TIMEM ERIKSENEM
10:00 - 12:00 Kovářská dílna u Tasovských
10:00 - 12:00 Drum&Percussions workshop s J. Doležalem
10:00 - 12:00 Řezbářská dílna se sochařem
10:00 - 12:00 Ruční tkaní na dřevěných stavech
10:00 - 12:30 Kaširované lampiony (1. část) - výroba
10:00 - 13:00 Hrajeme si s dětmi - Papoušek v kleci
10:00 - 13:00 Houboznalecká dílna – procházka, hledání hub...
10:00 - 13:00 Výroba pastýřských píšťal z černého bezu
10:00 - 13:00 Mozaika
10:00 - 13:00 Indiánské čelenky a šperky z WASHI pásek
10:00 - 14:00 Smalty na vařič
10:30 - 12:00 Zčistajasna (dílna tvůrčího psaní)
11:00 - 12:30 Hledá se superhrdina z Náměště nad Oslavou
11:00 - 12:30 Malování a povídání s Henou
12:00 - 14:00 Srdcem.... tancem... k duši
12:00 - 16:00 Bluesová dílna
12:30 - 16:30 Rozhlasové dílny s Rádiem Proglas
13:00 - 15:00 Aromaterapie pro každý den 2
13:00 - 15:00 Kovářská dílna u Tasovských
13:00 - 15:00 Drum&Percussions workshop s J. Doležalem
13:00 - 15:00 Řezbářská dílna se sochařem
13:00 - 15:00 Ruční tkaní na dřevěných stavech
13:00 - 15:00 Malování kávou
13:00 - 16:00 Dreamcatcher "lapač snů"
13:00 - 16:00 Savování na textil
13:00 - 16:00 Závěsy z kovu a skla
13:15 - 16:15 Enkaustika
13:15 - 16:15 Keramická dílna
13:30 - 14:30 Tančírna - Milonga
13:30 - 16:00 Skleněné vinuté perly - šperkařská technika
14:00 - 16:00 V rytmu bubnu
14:30 - 16:00 Kaširované lampiony (2. část) - zdobení
14:30 - 16:00 Párová akrobacie pro začátečníky i pokročilé

Houboznalecká dílna – procházka, hledání hub a povídání o nich

K čemu jsou houby v lese, proč a jak je chránit; jak různě můžou vypadat; jak houby hledat, jak je sbírat a čeho si přitom všimát; podle čeho je poznávat a jak je určovat; jak se neotrávit... zjistíte na procházce po lese v okolí Náměště (Kralická obora, údolí Otradického potoka, údolí Oslavy apod...) Procházka spojená s poznáváním hub a povídáním o nich je pro děti i dospělé, pondělí-pátek, od 10 do cca 13 hodin, pro skupiny 15-20 lidí. Sraz na parkovišti dole pod zámekovým kopcem. (lektor Janek Běťák)

Těšte se na Tančírnu ve čtvrtek! "Vo co de" prozradíme v jednom z dalších Plátků! Tak si je nezapomeňte brát a taky hlavně číst!

Zčistajasna (dílňa tvůrčího psaní)
Tématem letošních Folkovek je čistota, proto i my budeme kroužit okolo tohoto zvláštního slova. Voda, ticho, první sníh, prázdný pokoj, bílá prostěradla, nepopsané stránky? To je jen pár námětů, které nás v dílně psaní čekají. Tvoření textů nebude těžké. Někdy píšeme kolektivně, jindy každý sám. Vždy máme nějakou pomůcku – slovo, větu, fotografii, předmět nebo zvuk. Veškeré postupy jsou hravé a bezbolestné. Dílna tvůrčího psaní je vhodná pro úplně začátečníky, středně zdatné pisatele i velmi výkonné psavce. Maximum 15 účastníků. (lektorka Pavla Kopečná)

FOLKOVÉ PRÁZDNINY
NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU

Kolokvium

Diskusní setkání zájemců o problematiku hudby etnické, lidové, folkové či rozmanitou oblast tzv. world music přivádí do Náměšti nad Oslavou každoročně jak zástupce akademické obce (etnology, etnomuzikology, etnochoreology, muzikology a estetiky), tak hudební publicisty a redaktory. Téma, k němuž se všichni přednášející vyslovují, je pokaždé jiné, všechny účastníky však spojuje zájem o hudební pole „od folkloru k world music“ a vůle diskutovat o problémech a představit ostatním oblast svého zájmu. Příspěvky jsou každoročně publikovány v recenzovaném sborníku, který je dostupný jak v tištěné podobě, tak v elektronické verzi.

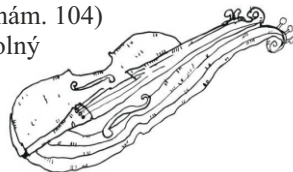
22. ročník Mezinárodního kolokvia zaměřeného na lidovou, folkovou, etnickou hudbu a world music

Od folkloru k world music: Puristé a inovátoři

Náměšť nad Oslavou, 28. - 31. července 2025

Místo: podkroví Městského úřadu v Náměšti nad Oslavou (Masarykovo nám. 104)

Vstup volný

Předběžný program prezentační části kolokvia

úterý 29. 7. 2025

10.20 – 10.35 Lucie Uhlíková a Martina Pavlicová

10.40 – 10.55 Marta Ulrychová: Pašijové hry v Hořicích na Šumavě

11.30 – 11.45 Bernard Garaj: Výroba ľudových hudobných nástrojov na Slovensku v priesečníku purizmu a novátorstva

11.50 – 12.05 Juraj Hamar: Puristi, inovátori a tí, čo sú mimo (na príklade tvorby pre detské folklórne súbory na Slovensku)

12.10 – 12.25 Marian Friedl: Projekt Kuhländische Lieder – mezi konstrukcí a rekonstrukcí

13.45 – 14.00 Jiří Čevela: Herní příležitost jako dramaturg.

Úvahy nad repertoárem cimbalových muzik na Slovácku

14.05 – 14.20 Ondřej Daniel a Jakub Machek: Na pomezí folkloru a popu: Lidovka mezi purismem a inovací

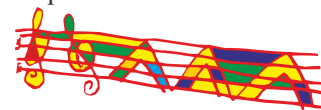
14.25 – 14.40 Petr Dorůžka: Od Mahlerovské citace o plameni

a popelu k Dylanovskému skandálu s elektrickými kytarami

14.45 – 15.00 Sigbjørn Nedland: Innovation from tradition

15.05 - 15:20 Iivi Zájedová: Protiklady a paralely na příkladu estonských divadel

ještě děsivější hororovou atmosféru s nádechem indie folku a návštěvníky koncertů vyzvala: „Přijďte si poslechnout smutný velšský harfový pop. Snad vás to rozpláče.“

Mandé Sila (Mali, Senegal, Pobřeží slonoviny)

Cesta do hudební říše západoafrických Mandinků

Habib Koité & Lamine Cissokho & Mama Koné & Aly Keïta

Akustická superskupina, která vlastně neměla na výběr, protože oslavu kulturního dědictví západní Afriky mají její členové v popisu práce. Kytarista Habib Koité, hráč na koru Lamine Cissokho, perkusista Mama Koné a balafonista Aly Keïta totiž patří do kasty griotů, profesionálních hudebníků a kronikářů, s povinností od 13. století předávat z generace na generaci historii multietnického národa Mandinků. Zatímco jinde stačí zajít do archivu, potomci zakladatelů báje říše Mali ji donedávna nosili pouze v hlavách, takže se říkalo, že když zemře griot, jako by vyhořela knihovna. Ačkoliv členové superskupiny pocházejí z různých států, mluví jinými jazyky a každý hraje stylově odlišnou hudbu, v projektu Mandé Sila vzdávají úctu společnému kulturnímu dědictví Mandinků, kteří v historii západní Afriky zanechali nesmazatelnou stopu. A vezmeme-li do úvahy, že během otrokářské éry tvořili Mandinkové naprostou většinu zavlčených do Ameriky, tak vlastně zasáhli i do hudebních dějin lidstva.

O jménech

Jak člověku přibývá šedin, mívá jeho okolí stále intenzivnější pocit, že si už pramálo pamatuje. Jména jakož i melodie zkrátka kamsi odcházejí s těmi novými, to není žádný alzheimer. Naštěstí tu jsou ještě písničky, které se vrací. Něco na způsob osobních ewergreenů, věrných holubů neomylně překonávajících časoprostor. Pojí se kupříkladu se skautským táborem, lyžařským kurzem, školením, dávnou Portou, předpředpředminulými Folkovkami... Takovou Felínu (snědou dívku s růží ve vlasech) zbožňoval celý náš oddíl, včetně vedoucího Miloše. A tak musel šerif Pepa zahrát tuhle písničku u táboráku pokaždé jako jednu z prvních. V reálu ovšemže nám všem šlo o naši zdravotnici, medicu z Třebíče, pročť jsme sborem hulákali: „ve dveřích mexická Eva stojí... a v mých snech jenom mě objímáá!“ Druhé místo měl song Lásko má já stůňu, ale Eva byla nad věcí. Kdo ji otravoval nadmíru, mohl si akorát vykloukat ajatinem. To i mě odradilo dokonale.

Ještě že měl Dalibor ve stanu gramofon na baterie (díky dolarovému kontu svého otce, takto seřizovače pletacích strojů v Itálii a tom správném Německu). „Vnímám, vnímám!“ Budil nás tehdy Jirka Schellinger. „Už páte ráno, já nejsem sám!“ Chlubil se textem Ringo Čecha. A my taky nebyli ani chvíli sami. V poledním klidu dostala prostor třeba Hladíkova Čajovna. Co kousek, to jméno, co se nezapomíná.

Libor

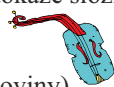

Chybičky nás drží ve střehu!

Vloudila se chybička do Průvodce programem (tištěný i na webu) u Tančírny. Ať je to argentinské tango či milonga, vždy se koná v Tkalcovně (nikoliv v Habitatu, jak je chybně uvedeno). Děkujeme za upozornění. Zůstaňte ve střehu!

Habib Koité (Mali)

Světově proslulý kytarista, skladatel a zpěvák častokrát přezdívaný Bílý griot, protože hudbu mandinských griotů, Tuaregů nebo lovců z kraje Wassoulou propojil se západním rockem, funky, reggae a blues, o kterém nám navíc jako jeden z prvních řekl, že jeho kolébkou není pouze Mississippi, dávno předtím se totiž hrávalo na břehu malijského Nigeru. A na Folkovkách nám to v roce 2012 dokázal s americkým kytaristou Ericem Bibbem. Miluje akustický rozjímavý zvuk, zároveň ovšem usiluje o takový hudební náboj, který by lidi přiměl k tanci. A navíc, dokáže složit regulérní afropopové hity.

Aly Keita (Pobřeží slonoviny)

Balafon v západní Africe používají namísto slov. Zvonivým zvukem dřeva si tady vyznávají lásku, řeší spory, posvěcují obchody a kdysi jím burcovali do boje. Dokáže také uvést tanečníky do léčivého tranzu a vůbec zamotat lidem hlavu. Dlouho se také mělo za to, že Západní hudba je balafonu zapovězená, že by to zkrátka mezi nimi nefungovalo. Pak se ale Aly Keita postavil po bok jazzmanů a všechno bylo jinak. Už léta žije v Berlíně, takže za nimi nemusí daleko cestovat a my ho tak mohli poslouchat po boku Omara Sosy, Joe Zawinula, Pharoaha Sanderse nebo Jana Garbareka. A když zemřel nedostižný balafonista Keletigui Diabate, o jeho náhradníkovi do své skupiny Bamada nepřemýšlel Habib Koité ani vteřinu.

Lamine Cissokho (Senegal)

O velebně znějící harfě kora toho víme víc než dost, i to, že symbol západoafrické hudby dostal od tajemných džinů do vínku dar, zaplést se s jakoukoliv jinou hudbou, takže dnes běžně proznívá jazzem, popem, elektronickými experimenty a Sona Jobarteh nebo Seckou Keita jednadvacetistrunný nástroj nechávají doprovázet symfonickými orchestry. Lamine Cissokho ze senegalského regionu Casamance zůstává věrný menším ansámbly, v žánrové neomezenosti si s nimi ovšem nezádá. Po přestěhování do Švédska se navíc stal velmi žádaným spoluhráčem a alba natočená s francouzským jazzovým klavíristou Olivierem Hutmanem nebo indickým slide kytaristou Manishem Pinglem patří mezi posluchačské lahůdky.

Mama Koné (Mali)

Když se narodíte jako griot, nutně to neznamená, že zůstanete pouze u jednoho nástroje, takže není divu, že než se Mama Koné stal mistrem na djembé a calabash, vyučil se balafonistou. Jeho kariéra se shodou okolností rozjela, když ho Habib Koité přizval ke spolupráci s Ericem Bibbem. A protože to, jak dobře víme, dopadlo skvěle, dnes je Mama Koné stálým členem Koitého skupiny Bamada.

Vítejte v Pohodičce!

Kavárna Pohodička je místem, kde pracují kolegové s mentálním postižením společně se svým podpůrným týmem – a každý den se tu děje spousta poctivé práce, radosti a chuti dělat věci dobře.

Připravují kávu od Doubleshotu, pečou sladké i slané dobroty a ke snídaním podávají vyhlášený chleba z Chleba Brno. Všechno si dělají sami – s nasazením, respektem a chutí pohostit vás, jak nejlépe umí.

Snídaně denně od 7:30 do 11:30.

Od 11:30 polévka a palačinky.

Otevřeno do 18:00.

Chcete si něco odnést s sebou?

Zavolejte na 604 291 264 a tým Pohodičky vám objednávku s radostí nachystá.

Chcete si sednout a mít jistotu, že bude volno?

Stačí taky zavolat – místo vám rádi podrží.

Celou nabídku zobrazíte po načtení QR kódu

Skleněné vinuté perly – šperkařská technika
Vinutí skleněných perel je tradiční sklářská technika, při které se rozžhavené sklo různých barev pomalu otáčí a navíjí na kovovou tyčku, aby vznikly jedinečné a pestré korálky.

Přijďte si k nám vyzkoušet tuto fascinující řemeslnou dovednost a vyrobte si vlastní originální skleněné perly, které můžete použít na šperky, dekorace nebo jako krásný dárek. Maximální počet účastníků pracujících současně je 2–3, což zaručuje individuální přístup a dostatek prostoru pro vaši kreativitu.
(lektor Jiří Macoun)

